

MANTANA

Měsíčník pro individua a individuality
Horoklubu Chomutov

ÚNOR 2013

Úvodník

Výroční číslo MANTANY

Minulé číslo Mantany (1/2013) bylo v pořadí výroční - sté číslo, a tímto plátkem, které máte právě v ruce, vstupujeme do další stovky. První číslo Mantany, tehdy ještě občasníku, spatřilo světa světlo před vánoci 1998, což je před patnácti lety. V prvních letech vycházel časopis jako občasník, převážně 4 x do roka a od počátku roku 2008 vychází do dnešních dnů již každý měsíc. Až úsměvná se s odstupem několika let jeví skutečnost, že v dobách pre-internetových byla všem členům klubu rozesílána Mantana poštou. O historii vzniku jedinečného prvního silvestrovského čísla ani nemluvě.

V průběhu patnácti uplynulých let se v redaktorské pozici vystřídal několik členů klubu. Zprvu táhla redaktorský tlumok spousta let Petra Petja Honáková, načež ji vystřídali Honza Jansa s Broňkem Bandašů. No a v posledních letech tuhle naditou káru tlačí vpřed především Blahouš Kluců s Pájou Bohuňkem. Všem výše jmenovaným patří velký, ale opravdu velký dík. (No, nezní to Klausovsky?)

No a další, ne menší, poděkování patří všem, kteří čas od času vezmou cérusku do pařátku (obrazně řečeno) a sešmolí nějaký ten článek, povídání, kvíz, báseň, píseň, cokoli. Bez pisálků by to skutečně nešlo. A čím více lidí se zakousne svým zoubkem do soukolí, tím bude ta naše Mantana zajímavější a rozmanitější. Kéž i dalších (minimálně) 100 čísel stojí za TO. Je TO na nás všech.

Párek

Oddílová akce

PKH 2013 aneb po hřebenech Krušných hor na běžkách

25. - 27. 1. 2013

Jířa Šťastný

Po prohledání všech starých fotografií a oslovení notorických účastníků PKH zjišťuji, že ačkoliv se to nezdá, tak letos se jede již desátý ročník této akce. Poprvé se jelo v roce 2003, to bylo ještě pod taktovkou Nejdecké sekce a za Horoklub se zúčastnil jen Svinča. Pak se organizace ujal Horoklub a počet členů naší sekce začal vzrůstat. Zatím jediný rok, kdy se nejelo, protože nebyl sníh, bylo v roce 2008.

Vloni se poprvé jela východní část hřebene, což většina účastníků přivítala jako vítanou změnu po tolika letech, kdy se jezdila část západní. Pro velký úspěch tedy i letos organizují PKH ve východní části, abychom si i tuto trasu více zažili.

Společné foto na startu - Hora sv. Šebestiána

Na Bernavě

Útočná skupina se schází v pátek ráno u zastávky Chomutov město, odkud přejíždíme dvěma auty na Šebík, protože letos opravdu moc sněhu není. Je nás celkem 11, konkrétně: Luboš Třeba, Milan a Petra Tlustošovi, Zdena, Mates, Vojta a Jiří Šťastní, Michal Hruška, Broněk, Jindra a Jana z Teplic. Děláme společné foto, loučíme se s Blahošem, který nás sem vyvezl, a někdy po půl desáté vyrážíme do bílé stopy. Přes Nový dům a Novodomskou cestu dorážíme k silnici u Zákoutí. Protože se nám nechceme jít pěšky po silnici až na Bernavu, tak volíme zkratku přes les. Cestou necestou se po chvíli dostáváme na louku, po které přijíždíme k Bernavce. Na cestu nám již krásně svítí sluníčko, což všem zlepšuje náladu. Jedeme se podívat k chatě, jestli náhodou nemají otevřeno, ale ani náhodou nemají. A tak před chatou vydáváme svačiny a posilňujeme se z vlastních zásob. Nechce se nám jet do Svahové po červené, tak si raději prošlapáváme stopu z druhé strany Mezihořského vrchu. Protože nechceme ani po žluté do Svahové, bloudíme spleť lesních cest okolo Kachního a Volárenského rybníku, až se dostáváme do údolí Telčského potoka. Pak již stoupáme po známé cestě do Rudolic, odkud již vede stopa na Eduardstein. Luboš s Broňkem si jdou udělat vrcholové foto, ostatní jedou kratší či delší cestou do hospody na Lesné, kde jsme asi ve tři hodiny. Bohatě se občerstvujeme a čekáme, jestli tu náhodou nepřibrzdí Svinča s Bártem, kteří měli vyrazit ve tři z Bernavy. Nikdo ale nepřichází, tak

Ve stopě před Flájemí

platíme a v kýčovitě zapadajícím slunci na jedné straně a měsíci skoro v úplňku na straně druhé odjíždíme směrem na Novou Ves v Horách, kam dorážíme již za tmy. Ubytování máme zajištěné v restauraci Pod lípou a naproti v jejich pensionu. Až na místě zjišťujeme, že pokoje nad restaurací nám paní vedoucí sice slíbila, ale teď nám je nechce vydat a objednaných 10-15 gulášů se změnilo na 20, takže kdo si chce dát něco jiného, tak má smůlu. Postupně přijíždí auty další kamarádi, nejprve Šiška s Maruškou a ústeckou sekcí, pak Květa s Blahošem a Agnes s Petrem, takže na večírek již nás je v hospodě více než dvacet. Svinča s Bártem vyndávají kytary, Luboš basu a zábava je v plném proudu. Po půlnoci nás paní vedoucí upozorňuje, že je čas končit a v jednu hodinu nás nekompromisně vyhazuje. Přesouváme se do vedlejší budovy pensionu, kde pokračuje hudební produkce v podobě Bárta a Luboše do časných ranních hodin. Ostatní odcházejí na pokoje a ani se nesvlékají, protože je tu děsná zima a jen tenké deky.

Ráno se všichni postupně trousí na snídani, která je domluvená na devátou hodinu. Ranní ptáčata přichází již před devátou, ale paní kuchařka jim sděluje, že je ještě brzy a že musí počkat do devíti. Znechuceni odchází do vedlejšího krámků, kde jim ochotná prodavačka vaří čaj, prodává čerstvé rohlíky, debrecínku a výborný německý jogurt. Postupně se sem přesouvá asi půlka lidí, takže na objednanou snídani do hospody nás přichází asi jen polovina. Ještě že tam není paní vedoucí, to bych to zase pěkně schytil. První skupina vyráží hned po snídani směrem k vrtulím, druhá o něco později

Zastavení s kapitánem Morganem

jeho společníka kapitána Morgana. Pokračujeme na Komáří vížku, kde jsme ještě před polednem, takže je v hospodě poloprázdno. Během chvíle se ale hospoda zaplňuje německými turisty a my jen obdivujeme, jak vrchní perfektně stíhají všechny obsluhovat. Po občerstvení si vychutnááme nádherný sjezd z Komáří Hůrky dolů a pokračujeme přes Habartice, Adolfov a Zadní Telnici až do Nakléřova. Před hospodou U Napoleona se akorát potkáváme s Blahošem, který pro nás přijíždí a může nám udělat společné foto. Pak už jdeme doplnit do hospody vydané kalorie. Pan

vrchní je stejně veselý jako vloni a díky Zdeny pomoci s objednávkou docela stíhá. Na takový nával ale není evidentně zařízený, a tak některá jídla za chvíli docházejí. Dávám si tedy s Bártem husu, která je sice výborná, ale při placení nám poněkud zhořkla v krku, když jsme zjistili, že stála 250,- Kč. Pak už se loučíme se s Nejdeckou sekcí, která odjíždí vlastním vozem, a za chvíli i my už sedíme v autě a jedeme do Ústí, kde vysazujeme ústecké a žerno-secké osazenstvo a jenom s Bártem pokračujeme dál do Chomutova.

Ačkoliv letos nebylo moc sněhu, přesto to byl krásný výlet a už teď se těším na příští ročník.

jde stejně jako vloni opačným směrem. Po chvíli se všichni setkáváme na stejné křižovatce. Třetí skupina by měla vyrazit ještě později, protože ti se jedou jen projet na Klíny a pak se vrací zpět k autům. My po chvíli přijíždíme do Mníšku a pokračujeme dál k přehradě Fláje. Na jejím konci se občerstvujeme, protože nás čeká dlouhé stoupání podél obory. I když jsme plni energie, stejně je stoupání nekonečné a všichni už se těší do hospody na Dlouhou Louku. I tady je obsluha dost tragická, někteří nevydrží čekat a raději jedou dál, ostatní trpělivě vyčkávají alespoň na pivo a polévku. Při odchodu se ve dveřích setkáváme s Bártem, který ráno vytvořil samostatnou čtvrtou skupinu a celý den se nás snažil dohnat. Půjčuji mu mapu a doufám, že se s ním večer setkáme na Mikulášce. Teploměr ukazuje -14°C, místy je mlha a fouká. Naštěstí už nás čeká jen celkem snadná cesta pod Vrchem Tří pánů do Nového Města a pak orientačně náročné pláně k Mikulášce, kam opět dorážíme skoro za tmy. Ubytováváme se ve dvou pokojích, dáváme si vydatnou večeři a čekáme, kdy dorazí Bárt. Asi za dvě hodiny opravdu přijíždí, což nám zvedá náladu. Ještě chvíli sedíme, probíráme dnešní den a pak jdeme spát, unaveni celodenní jízdou v mrazivém počasí.

Ráno za námi dorazí Vojta, takže po vydatné snídani vyrážíme v pěkné stopě na Cínovec v sestavě, jako jsme vyjeli v pátek z Chomutova, obohaceno o Bárta a

Jířa

Společné foto v cíli - Nakléřov

Běžkařský teorém aneb jak (se) namazat!

Milan "Svinčo" Svinařík

Spousta štroplazů se na zimu uchyluje ke klouzavým prkýnkům, aby ze sportovního hlediska přezimovali alespoň trochu důstojně. V tomto období se pak témata pivních hovorů stáčí k tomu, které lyže jsou nejlepší, v kterých rukavicích se lépe smrká, v kterých brýlích se lépe mrká a tak podobně. Avšak vůbec nejoblíbenějším námětem běžkařské pivní pauzy jsou vosky, aneb tajemství toho, jak lyže správně napatlat, aby jely úplně samy. A tak mě napadlo, se s vámi podělit o trochu toho užitečného know-how, co jsem kde pochytal, aby vám to v bílé stopě lépe klouzalo, případně lepilo. Nuže:

- Vosky nestárnou! (na rozdíl od nás)
- Kdo maže, ten trpí!
- Loňská máza dobrá máza!
- Frajeři nemažou!
- Podle klistra poznáš mistra!
- Stromeček je extrémní forma bruslení s nulovým skluzem!
- Po aplikaci univerzálního vosku to dozadu vždy klouže a dopředu drhne! (Expertí v tom případě doporučují otočit lyže špičkou dozadu.)

A teď vážně:

„V jednostopé trati má běžkař jedoucí z kopce ve stopě přednost!!!“

Prosím toto heslo rozšířit zejména mezi prestižáky trpící chronickou arogancí.

Děkuji za pozornost, konec hlášení!

LdS

Brigáda na lezecké stěně Horoklubu na gymnáziu v Kadani

9. 2. 2013

Bohouš Dvořák

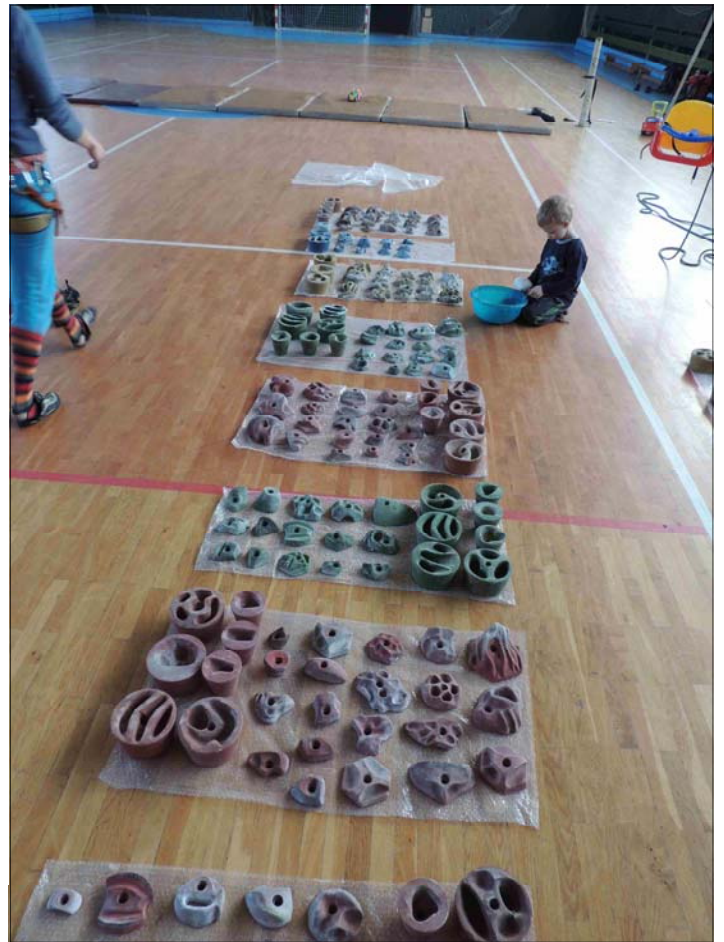
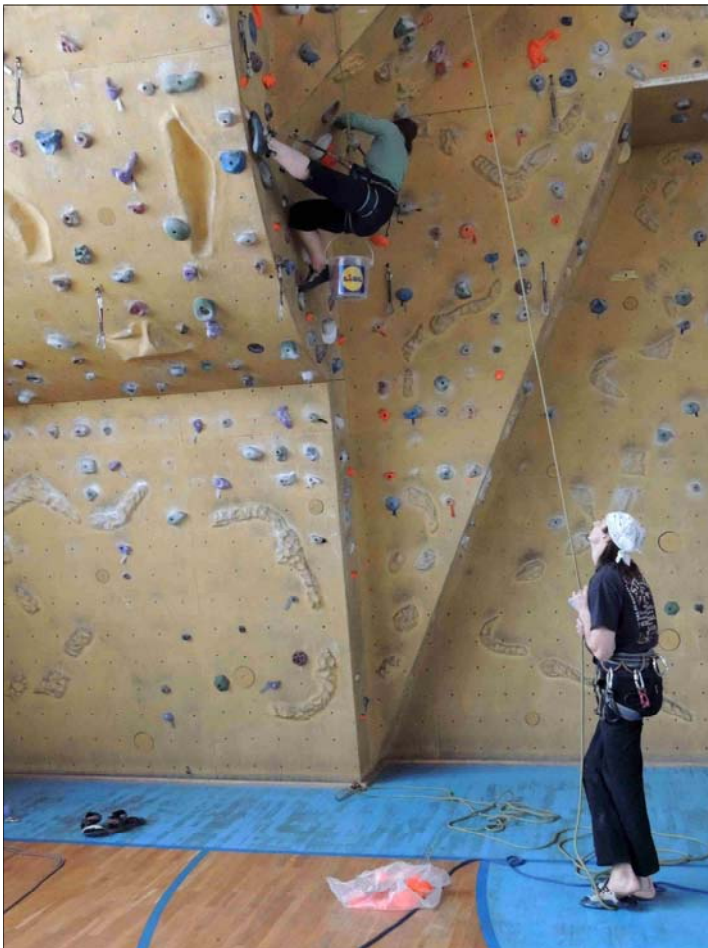

Měl to být Metodický den - Zimní „hrátky“ na sněhu a ledu. V sobotu jej v teple tělocvičny vždy doplňujeme i o základy a to co patří do tzv. Jarní metodiky, čili vše k lezení ve skalách. V tělocvičně se to lépe vysvětluje a učí, v neděli měla následovat praktická výuka na Sfingách pod Měděncem, v tvrdších zimních sněhových podmínkách. Tam je to vždy náročnější, i když to v tělocvičně umíme.

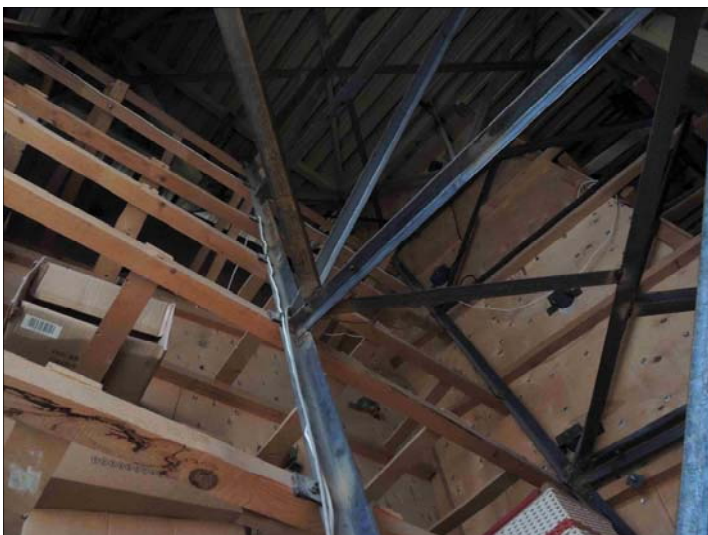
Metodika byla pro slabý zájem zrušena. Škoda. O to více jsme se mohli věnovat brigádě vyhlášené Horoklubem na stěně. Pro neznalé, stěna je naše, Horoklubu, lezeme na ní a jen to, co si na ní uděláme, to mít budeme. Takže vylepšujeme a zvelebujeme naši stěnu, ať nás to na ní baví. Je naše.

Příjemně mne překvapilo, kolik přišlo lidí, lezců z Horoklubu, máknout a věnovat svůj čas. Někteří montovali nové cesty (z nových kamenů), jiní makali na stěně i za ní. Jířa Šťastný s Pétou strávili 3 hodiny čištěním prostor za stěnou, kde byla za ta léta již centimetrová vrst-

va prachu i „bordelu“. Pěkná dřina s vysavačem. Leoš si vzal do „merku“ bednění a zabeđnil přístup za stěnu podél pravých oken, teď už nám tam nikdo nevleze. Stihl ještě zpevnit vruty a trámky uvolněné panely s chyty na dvou místech stěny. Ostatní se věnovali montování nových cest, což nemůže dělat každý, vyžaduje to lezecké zkušenosti. Každý krok cesty se musí vymyslet, a pak vyzkoušet, jestli je ten krok úměrný obtížnosti, kterou montuji, jestli ten chyt je ten správný, nebo ho mám vyměnit za jiný, a v souhrnu, aby ta cesta byla dobrá a líbila se, blbou cestu nikdo nepoleze. Martin udělal fialovou za 7+ v levém „bubnu“, Libor svítivě oranžovými chyty v koutě obtížnosti cca 6 a rozdělal její variantu doprava pod velký strop. Hanka a spol. přemontovala v koutě cestu po velkých bílých tak, aby se líbila, a totéž začala se žlutou ubíhající doprava, kameny má, dokončí ji. Vyměnily se i kameny v červené cestě přes stropy za lepší, které se lépe drží a „neberou“ články prstů. Pepa udělal $\frac{3}{4}$ cesty vpravo od pilíře, přímo svítí, ta

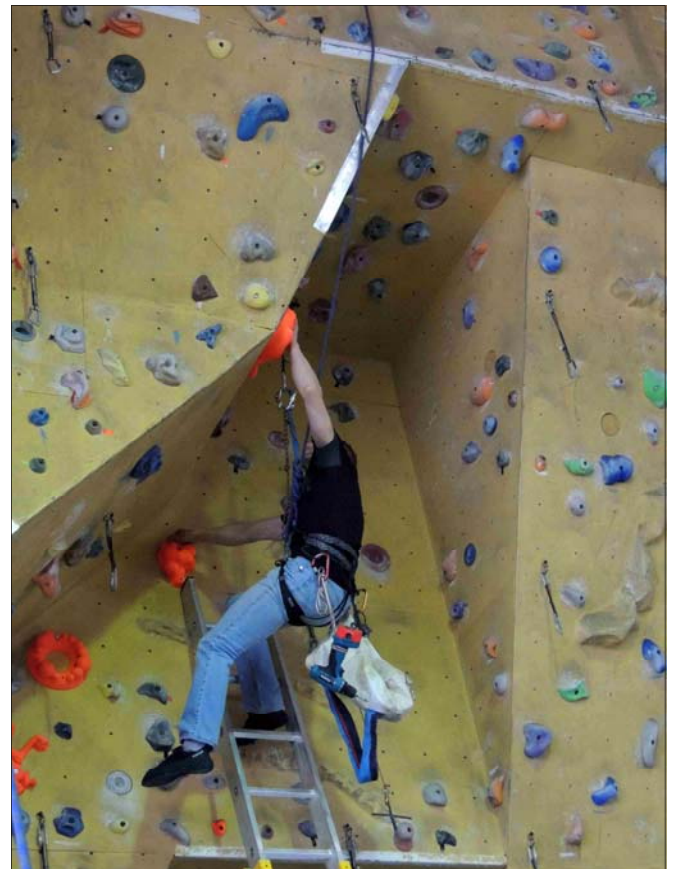
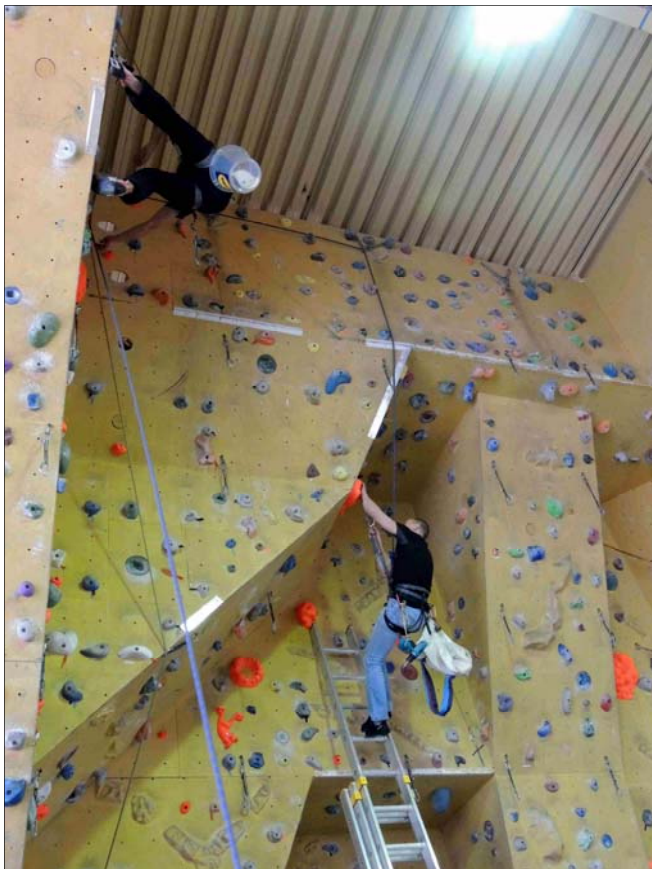

bude za 6-7. Doobjednám velké kameny a dokončí se. Martin má fialové kameny na lehčí cestu vpravo od pilíře, kde hnědé kameny již smontoval, byly starého typu a „braly“ ruce. Vyměníme postupně všechny. No a těm všem pomáhali další jako Rost'a, Broněk, Iva, Deivi, Míla Kučera s kamarádem, Verča. Ono je potřeba „montéry cest“ jistit, také přines, najdi, podrž, jiný chyt, delší šroub atd. Jistě jste nepřehlédli, že přibily i dva dětské chyty, dvě opice. Co ještě? No holky s Broněkem setřídily všechny staré chyty sejmuté ze stěny a pro nás již nepoužitelné. A seřadily je na plata. Já je vyfotil, a snad se prodají, na malých nefrekventovaných stěnkách jsou použitelné. A my budeme mít peněz opět na vylepšení stěny. Všem pozvedla náladu a chuť do práce Iva svým vynikajícím perníčkem.

Díky všem, kteří přišli a pomohli.

B. Dvořák

ved.Horokroužku a správce stěny

Zillertal - ledy

25. - 27. 1. 2013

LeToš Dvořáček

Zima je v plném proudu, předpověď slibuje třeskuté mrazy a jasno, což v kombinaci s blížícím se úplňkem přímo vybízí k ledové výpravě. Byť o mně kolují rádoby vtipné skazky jako o odpůrci mobilů, připadám si před odjezdem jako telefonní operátor a snažím se neviditelnými (a pro mě nepochopitelnými) vlnami složit dohromady akceschopnou skupinu. Daří se jenom na 75%, a tak v pátek vyrážíme naddimenzovanou dodávkou pouze tři: Honza Žížka, Ludva Kostka a já.

Máme záměr vylézt si něco v bližší německé oblasti Ammergau u GA-PA. Nocujeme tedy v našem plechovém stanu na parkovišti v Ettalu u běžkařských okruhů. Po komfortní noci (teplota klesla k -15 stupňům) poprvé do-

Igentfall

Ludva a Honza v pozici druholezců

ceňujeme výhody spaní pod střechou na kolečkách. Ráno pěkně v suchu nasnídáme, přebalíme matroš a vyrážíme směrem k vybranému dnešnímu cíli **Ettaler Mühle Fall (WI 4-5/ 160m)**. Je vidět přes louku v protějším severním úbočí kopce Notkarspitze. Už po příchodu pod nástup je však evidentní, že tady nám pšenka nepokvete. Byť mrzne, až praští, tady, jako by místní trollové zapomněli otočit pár listů v kalendáři, teče vesele voda. Pár všeříkajících vzájemných pohledů a otáčíme se na patě zpět k autu. Rozhodnutí je jasné, musíme popojet dále do Rakous, kde jsou údolí s větší nadmořskou výškou a snad nám poskytnou vhodnější terény pro naše ledové hrátky.

Honza na 1. konci

Cestou listuji v průvodcích a snažím se vybrat cíl. Nakonec se rozhodujeme pro Zillertal. Přesunem však ztrácíme dost času, a tak do Zemmtalu, k našemu dnešnímu cíli, přijíždíme až po poledni. Parkujeme u hospody Rosshag Gasthaus a vyrážíme pod menší a lehčí ze dvou ledopádů nacházejících se v její blízkosti. **Igentfall (WI 3/70m)** se zdá být dobrou volbou na dnešní odpoledne, i když z dálky to vypadá, že ledu je v něm poskrov-

Štand

nu. Po skoro hodině plavání ve sněhu (kdo říkal, že letos není sníh??), jsme konečně pod nástupem. Ledu je opravdu málo, ale když už jsme tady, že? Vyrážíme do ščány! Věřím na sebe všechno to železářství, navazuji obě dvojčátka a opatrně testuji kvalitu zmrzlé vody. Alespoň je zmrzlá a to, že člověk nesmí tolik bouchat, si rychle uvědomí po pár otřesech celého okolí. Co Vám budu povídat. S tou jednou délkou jsem se pasoval asi hodinu a „dobrý“ vrtule byly asi dvě. Jsem rád, že jsem na štandu a pro dnešek mám odpracová-

LeToš

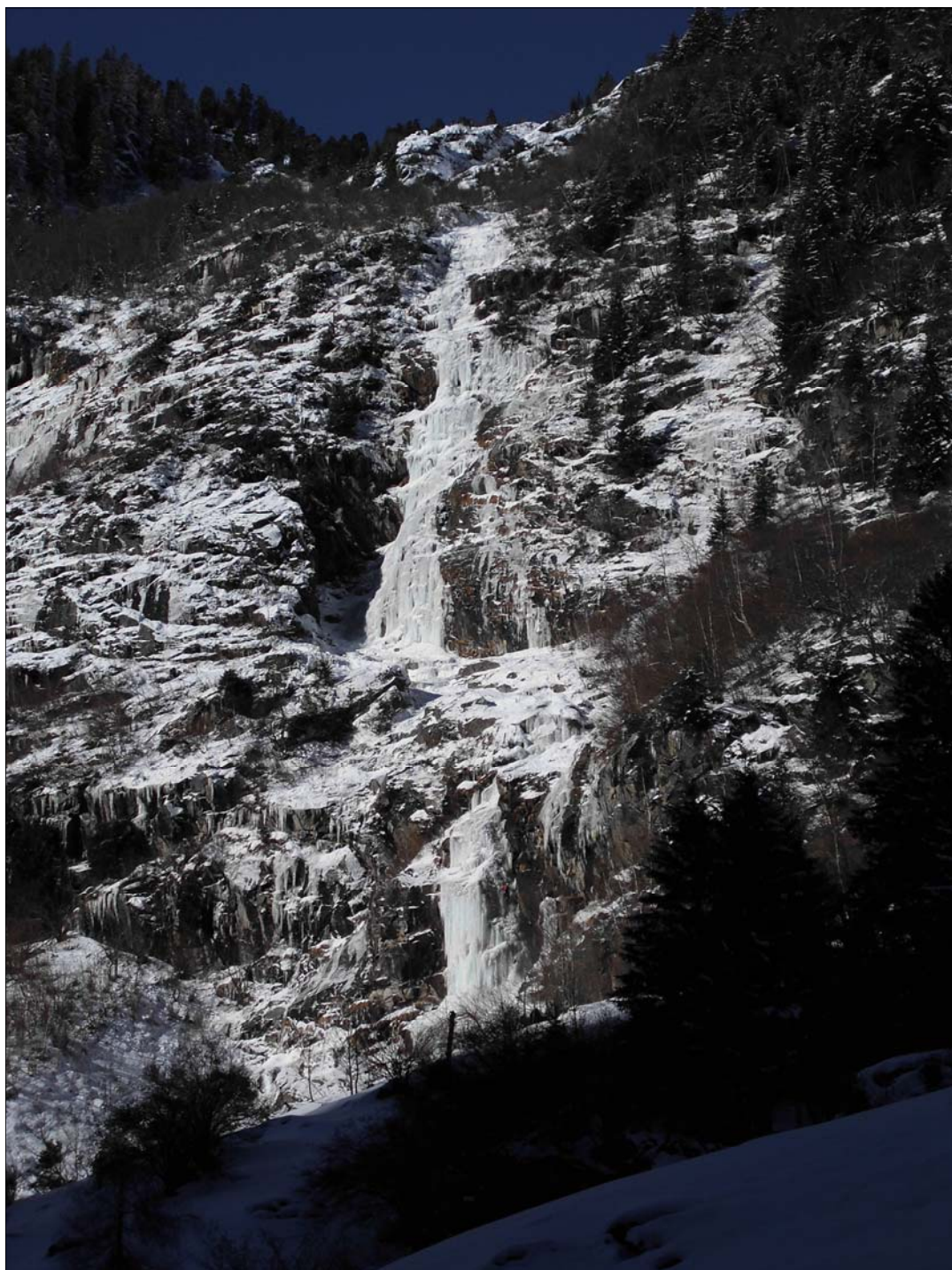

no. Kluci opatrně dolézají a Honza pak vybíhá zbývající metry ke slaňovacímu stromu. S balením a sestupem to máme k autu skoro do tmy. Na noc popojíždíme kousek od hospody, abychom neprudili svojí přítomností a začínáme večerní hodování. Voda z potoka, polívka na vařiči, zmrzlá slanina, poctivý česnek, táhnoucí se slivovice a pivo z plastáku

s tříští, to všechno jsou neodmyslitelné ingredience této famózní večeře. Přidá-li se k tomu ještě ta jasná hvězdnatá obloha, třeskatý mráz, smích a radost spokojených kamarádů, pak člověk nemůže být nic víc než šťastný.

Spí se mi krásně, ale nad ránem se budím lehce nervózní. Na dnešek jsme vybrali „většího bráchu“ a to **Rosshag Eisfall (WI 4+/200m)**. Včera jsme tam viděli se pohybovat jednu dvojku a docela si to vychutnávali. Odlehčenou formou připravuji kluky na celodenní zábavu. Cestou k nástupu ještě vesele žertujeme, ale jak se přibližujeme, vtip se zvolna vytrácí. Úvodní pasáže jsou dosti strmé, ale hlavně labilní, samá kaverna. Budeme

to muset někudy obejít. Jedna varianta se nabízí, ale teče tudy voda. Co se dá dělat, hurá do sprchy. Za pár hodin nás čeká sluníčko, takže se není čeho bát. Po rozplavbě v první délce si hovím na štandu pod dalším kolmým výšvihem a přemýšlím kudy tudy z nudy? Kluci dolézají souběžně a ještě stíhají fotit a filmovat. Hlavně Honza s kamerou přichycenou na přilbě vypadá velice zajímavě. Chvilku probíráme taktiku, ale ono vlastně není moc co vymýšlet. Dolů, nebo nahoru? Přijeli jsme snad kvůli lezení, ne? Tak hurá do toho! První metry stoupám vzhůru dokonce nadšeně, po-

Rosshag Eisfall

tom polevuji. Jenom když se mi povede dobře zajistit, zase na chvíli jakoby ožiji. Vidím před sebou zlomovou hranu, kde už obtíže povolí a nohám se uleví. Hurá stojím v položeném terénu a vydýchávám. Ještě jeden šroub a už mastím k blízké břízce co by štandu na začátku rampy. Jistím kluky a pozoruji blížící se hranici světla a stínu. Než jsme na štandu všichni, slunce už do nás pere celou svojí silou. Přecházíme po sněhu celou délku pod druhou část ledopádu. Tady nachá-

zím ve sněhu expresku, asi daň neohrabanosti našich včerejších předchůdců. Honza na čelbě se splášil a natáhl to až hodně vysoko k bytelnému smrku. V dalším postupu musíme hodně traverzovat do původní linie. Ve svojí tatranské délce tak vehementně testoval svoje zbraně, až ohnul hrot svému letitému Grivelu. Poslední délka už byla ve znamení příjemných ledových boulí, nebýt všudypřítomného, vysávajícího slunečního svitu. Po vytraverzování do lesa a nalezení sestupového chodníčku už jen zbývalo vylezené metry zase pokorně sklesat. Ludvík (jako nejmladší) si stříhl ještě výstup pro zanechané věci u nástupu, a pak už spokojeně do auta, do Čech, do Jirkova, doprdele to bylo pěkné!

Díky volové!

LeToš

Ludva bojuje

Honza Žižka, Ludva Kostka, LeToš

Co kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v únoru 2013

- 1.2. Na **Sněžku** vystupují Easy, Veronika a Fredy. (Fredy je velké psisko)
- 2.2. Klouzavá prkýnka na **Dlouhé louce**, aneb Leonardo s Květomilou za krásami bílých plání a namrzlých skal ve funkci rolby.
Další výstup na **Sněžku** v podání Easyho, Veroniky a Fredyho (velké psisko). Navíc se k nim přidává Ondra (hominid jako Easy a Veronika)
- 2.- 3.2. trenérka Štejnaru trénuje své svěřence na **Lesné**. Prohání je na Běžkyho prkýnkách. Párek s Párkovou prohánějí běžky o pár kilometrů dále okolo **Beerhübelu** a Atom s rodinou tu sáňkují.
4. – 10.2. Kompletní Svinchiteam, Atomáci a další tráví týden ozdravného pobytu na chatě u Barbuchy v **Mariánské**.
- 9.2. Párek se Šamanem provádějí drobné prořezávky náletů pod skalami v **Kotvině** a **Černýši**.
- 10.2. V okolí **Svahové** se prohánějí na běžkách Žízala s Párkem a Šamanem.
DeTo naopak vyrazilo vstříc slunci na běžky na **Fichtelberg**.
- 16.2. Údolí **Kameničky** si vybral na lezení a krosběžky Párek. Odpoledne se ještě na běžkách courají se Zuzkou okolo Beerhübelu.
Blagodan Procházkič pomalu zatěžuje nožku svou v **Bezručáku**. Napajdal asi 8 km.
Pan Svinařík s chotí Květomilou na **Dlouhé louce** tentokrát se již nudí ve vyrolbovaných tratích.
A na **Lesné** se prohánějí po pláních DeTo nátoři.
- 17.2. Sestry Šiškovy opět prohánějí ski na **Lesné**.
- 20.2. Ukrutný boj s počasím svádí opět na **Lesné** duo DeTo. (Dře to, ale de to!)
- 23.2. Swan Boříč and Larson Brodič alias Jirka Kučera s Párkem se vydávají zaledit na ledy v údolí **Schwarze Pockau**.
Olaf Běžkinson and Skluzan Lepič aneb běžkařská túra ve stylu nordic walking. To vše Bezručákem k **Medvědímu ledopádu** a zpět s klientkou Květomilou uskutečňuje Svinčo.
- 24.12. Blagodan Zaseužhaxnuzatěžič šlape sněh v okolí **Blatna**. Celkem našlapal v nadílce asi 17 kiláků.
Párek prošlapává zase po kolena stopy v okolí chalupy a **Svahové**.
- 26.2. Blahouš Kluc už zase na nohou! Šlape si to přes **Kameničku a Blatno** po horách. Sám výlet zhodnotil slovy: „ z těch zkurvenejch bot mám pučejeře jak fík “.